

zo diep

de sterren

klankbeelden ener zwerversziel

spookverhaal
(voor een kleine zeemeermin)

't Is wel licht een treurig landschap
dat ik afschilder
van het origineel in mijn gedachten.
Woorden zijn als zeewier-

golven als je ze wil dragen,
gaan dan dansen mensen
ingewikkeld maken
tot ze net als ik

geen poot meer hebben
om mee te slaan
(stromen die steeds dieper voeren
naar een plaats hier ver vandaan).

't Is als in de tekenfilmpjes:
onder water elfenland
met de feeën uit je dromen
en een heks die 't al verbant.

Laat mijn woorden dan het zeewier wezen
laat ze kruipen rond je nek
laat ze zuurstofbellen blazen
en een draaikolk in je bed,

die je soms naar dieptes voeren:
elfen feeën schikgodinnen
't lokt me zachten met een toverzang,
langs de stille waterlijnen

van de tranen op je wang.

wandelpad

Bruin en roest met oker
en groen en grijs en mos,
een kleurboek voor ieders
kleuter die herfstig bladeren speelt

en leest in koude najaarsdagen.
Schilderen is jammer genoeg
mijn werkveld niet:
schrijven is het leven dichter worden

in de liefde voor een spiegelbeeld
en sleutelen aan wat daarachter
ergens inwaarts schuilt
-een kind dat voorjaarsdromen huilt.

Een sfeer is werkelijk speels,
kruipt niet te min door dikke
wintertruien en zegt dat
sterven koude is

maar even
zeer gevoelens wakker weekt.

'k Denk dan toch aan even warmte zoeken
ergens nog een deur te draaien
naar de stilte van het achterland,
met de sleutel in mijn kinderhand.

graaltocht
(voor de melancholie)

Hoeveel jaren is het nu al
niet geleden, hoeveel druppels
inmiddels weer vergleden
in het bloed dat mij

door 't leven jaagt ?
Hoe lang kan iets duren
als je altijd enkel nu bent
-leef je dan in je gedachten ?

Hoe vaak heb ik nu niet geschreven
dat er een wij was
en dat dat meer was
dan een banale rekensom.

Hoe kan ik zeggen
het was anders het was
wijdser mooier het was
wij dat was alles

en alles was één.

lichaams sensatie

Mijn huid was vurig bruin,
straalde in de zon
en zong van kracht,
blaakte in passie

en zij werd geliefd
en verwend door de lucht
in de streling van een zachte bries
of het machtsvertoon

van mijn vriend de cycloon.
Of wij gleden samen
door koele meren
en elke plooi het kleinste keren

werd omhelsd door water
en wij wisselden uit, kenden elkaar.
En vaak lag ik zoals ik was
op de aarde in het gras

in de schaduw van wat bomen;
ik was vuur ik
was water lucht aarde huid,
ik was kind met de natuur.

En moet je horen hoe je
schaamte bracht wilde
verdringen dat wat was:
je gaf het je namen vuil en lelijk,

sprak schande doem en straf
en met je kleren wilde je
een kloof bouwen tussen mij
en mijn lichaam mij

mezelf een vreemde maken.
Maar nog steeds brand ik,
vlieg ik, stroom ik
en als een rots onder uw kleren

ben ik naakt zo u wil
nog naakter dan tevoren.

vergeelde herinneringen

Van de huizen die ik heb bezielt
rest nog slechts een uiter lijk dat
schimmige herinneringen draagt
en mensen met ogen vol onbegrip

voor de vreemde die
door hun straten dwaalt.
Soms zie ik een jongen rennen,
op zoek -naar wat ?-

en de hoek omslaan
en in zijn eigen aardigheid
het leven zoekend imiteren.

Van de daken die mij om beurten
een tijdlang onder hun vleugels namen,
straalt de stille wijsheid der jaargetijden
dat alles komen moet en dan weer verder gaan.

De stillezens die ik in me draag
kunnen doek noch tastbaarheid meer vinden
en spelen noch slechts in het hoofd
van een wandelaar, een zwerver

die verder trekt, op zoek
naar een punt waar hij kan samen vallen
met de juiste tijd en de geschikte ruimte,
een kind altijd weer

op weg naar huis.

vuurwerk

'k Hoor van ver weg donder rollen,
en een licht dat nadert
op een rotsig spoor
waar krekels tussen distels krassen.

'k Leg mijn oor te luisteren en voel
de aarde brullen dat er steeds
weer een de lucht in gaat.

Verstard en wezenloos
staar ik in het gat dat leven heet
en denk ik moet hier eindeloos
zachtjes vallen zonder ooit

een bodem te bereiken.
En wie in deze vulkaansporen
het noorden weer is kwijtgeraakt
hoeft slechts te wachten

om te weten
dat in hart der wereld
een oervuur brandt, dat
continenten doet verschuiven

en waarvan elke mensenhand
slechts stof
en as
doet verderstuiven.

koningskamer

In een oude zolderkamer
stoffen webben mijn herinneringen onder
en de mantel van de tijd knaagt
aan wat lang geleden toekomst was.

Door het vaalgele licht lijkt de dag
wat trager uit te sterven terwijl
de dans van zonlicht over kaften stroomt
en ruggen streelt.

Ergens te midden deze lijkwade
rust de persoon die ik eens was:
een schatkamer
voor de farao's die mijn jeugd regeerden.

Ergens liggen ook wat brieven
waarvan de inkt haar glans verliest
en door het drijfzand van de valse bodems
in je schrift de dood verkiest.

Ergens is de deur gesloten die elke indringer
vervloekt nergens ooit nog bij te horen
en tot aan de eindstreep van de eeuwigheid
als een verloren kind

tussen een dansend wonderland
en een klein insektenboek te dolen.

rendez-vous

Grijs met wit word ik nevelig
gedragen over diepvochtige aarde
en kalende bomen die in stilte
zingen over een lied dat heel vanbinnen

klinkt en de noten streelt van elk
blad dat zomers groen en
uitbundig stralend soms
hun oeverloze kruinen siert.

't Is verder door kleine
wormgaten dat ik sluip tussen
tijd en ruimte door
naar het begin van iedereen

en een plaats waar wij
elkaar beloofden
er te zullen zijn en stil te staan
en dan samen stapvoets voort te dansen.

De droomslap die we leven
is ons vraagstuk hier beneden
en zoals we daar toen hoopten
kunnen we misschien

van tijd tot tijd

een stukje antwoord in elkaar ontsteken.

pan

Ook wij kennen die taal die spreekt
in beelden en tot de verbeelding
en verder tot het bloed
dat schroeiend onze aderen doorsnelt.

Ze zingt van ochtendvelden
en de geur die uit de voren stijgt,
van de modder op de aarde
en de wezens die daar schuilen.

Ze drinken elke lustpoel leeg
als mocht de nacht niet
helder blijven, ze dansen
tussen regenwolken

en dragen horens, spelen
op herders fluiten.
En als de mist over de velden trekt,
als een vrouw die

langs je lijnen sluipt,
dan draagt haar moederschoot
een zegen, ruikt naar morgen en
verleden en spreekt die taal die

zingt stil in de ochtendregen
van nimfen in dichte wouden
in een vreugdedans van aardekinderen
en soms ook

van samen huilen naar de maan.

nachtglans
(voor de buddha)

In savannestijl sluip je
-slangelijf- en kronkelt
en sist je weg naar buiten
door rietig gras

waar je later parelend
bijtankt van de zon en de grond
en het blauw en de stilte
in een harteklop

die trager terug ontspant.
Zo lig je dagen en nachten in één,
je leeft van het leven
en drinkt eindeloos diep.

En als je eindelijk opstaat
buigt de wereld even
voor je voeten en vloeit je
weg als een panter met de nacht

in het ochtendgroen
van mijn eerste zonnedagen.

ma mer

Op dagen als deze laat mij daar zijn.
Laat me in je armen rusten, in slaap
sukkelen op het ritme van je boezem,
laat me hulpeloos geborgen zijn.

En leef me op het ritme van de zee,
de genade van de mist over de golven,
het langzame wiegen van het leven
in je eindeloze waterschoot.

Laat daar je stilte mij omarmen
en schilder luister in mijn ogen:
schilder school koraal zand en rots,
schilder leven praal kracht en trots

en laat mij zwijgend stil
gewichtloos zijn, laat mij zweven
laat mij zinken, laat mij dieper rusten,
slapen tussen bodemland en zonneschijn.

Op dagen als deze wees mij moeder
schoot, geef me plaats om jou te leven,
geef me rustvol beeldenspel,
laat mij in je vruchtland leven,

laat me kind zijn voor heel even.

visions in the night

Er is gezegd en veel geschreven
dat je dromen moet
gaan leven even
om te weten

wat je wakker houdt.
Er is gestameld en gefluisterd
in het stille donker
-wintervacht en maneschijn-

maar niet te luid
-wie weet of alles dan wel
uit zou komen.
Er is bevestigd

dat je wensen mag
alsvoren je de kaars uitblaast
maar verder dromen
werd verboden

en geloof is iets bang
begraven in stille lang
vergeten kindertuinen.
Maar ik zeg je je moet reizen

maken in je achterhoofd,
broeiend tussen passies
wakker worden
en roepen

dat je 't altijd hebt geloofd.

prayer for the lost souls

Laat mij nacht zijn
als het koele water, laat
mij stil zijn als de bergen,
als het bidden van de arend.

Laat mij buigen voor je altaar,
een kroon van doornen naar je toe
en neem het zwerfvuil van mijn rug,
schenk mij in je meer te golven.

Weef mijn touwen tot een kleed
en vuur het licht aan in mijn ogen,
wees een dag die dagen
anders maakt, wees het uur

waarin nieuw leven wordt geboren.
En leer me in je stroming zwemmen,
leer me dansen, leer me zingen,
leer me nacht zijn voor de ochtend
en laat ons zingen met de dageraad.

bloeitijd

In mosterdzaden kiemen wij,
in de legsels van de spin,
de eieren van de vogels,
in de band van mens tot mens

tot god in vrijheid
dansen wij met het stralen
van de zon, het wiegen
van de bloemen op het ritme

van wat slaat in onze lijven.
De tranen drinken wij
van verloren mannen verloren
zonen verloren vrouwen moeders

dochters samen in hun eenzaamheid
dansen wij kiemen drinken
levenskracht
de brand van het vlees

en de stroom van de tijden,
waarin wij bloemen vogels
mensen worden net uit de wieg
schommelend tussen oud en nieuw,
tussen verweg land en moederschoot.

wakan

Vannacht wil ik de bergen
in mijn schrijven dragen,
weidse grasvelden in je ogen
schilderen en de schreeuw van de arend

in je oren fluisteren. Vannacht
wil ik staan aan de uiterste
grens tussen rots
en louter lucht.

Vannacht wil ik m'n armen
opwaarts heffen en lachen
naar de zon en de wereld
nog eens stil doen staan.

Deze nacht zijn mijn armen rood
en mijn manen lang en zwart
en draag ik trots mijn wezenstrekken
onder een tooi van grijswitte reuzeveren.

En straks wil ik op nieuw
de ochtend vieren aan de horizon
en tegen de middag als een wild paard
in de galop van mijn jaren

nog eeuwen door de prairies jagen.

knaagdier
(voor Jezus)

Tussen de eerste
en de laatste keer,
raakt alles vergeten
in de massa van de overdaad
en de mist in ons geweten.

Slechts verrukking
en ten slotte spijt
wisten te schuilen
voor de regen van vergetelheid.

Of hoe jij kwam
en zag
en over winnen
niets wou weten:

'k bezie mezelf
en zie jouw gaten

waar mijn stem
haar klankkleur vond.

leegte (elementair)

En er was iemand
die toekeek heel de weg
en alles wist
en toch stil bleef.

Wil je weten hoe
mijn levenslied klinkt ?
Het is een tik-tak
op de straatstenen:

ik ben de regen
die je wakker tikt op het raam,
en even goed je zachte schrijden
door het gras,

daar ben ik de wind
die door je bladeren streelt.
En ik ben het vuur dat je warmt
wanneer je schreeuwt van woede

of verdriet.
En als ik rustig lig ergens
te velde ben ik aardig, laat ik je
gewoon zo, draag ik je.

En wil je weten wat
mijn drama is ?
Ik wil naar huis
en weet niet waar dat is.

En er is iemand
die toekijkt heel de weg,
en alles weet,
en daarom stil blijft.

sta op en wandel
(n.a.v. 'De soldaat' van Filip de Pillecyn)

Met je twee voeten in
de rijstvelden geplant of je
handen snijdend aan katoen,
weet je, de lijdensweg

van pachter tussen abt
en hertog steekt
ook onze streken.
En een vesting is zeker niet

zo makkelijk te nemen
als je strodak
dat in vlammen wordt
gezet als je zegt

ook ik ben mens
zelfs meer dan jij: ik zaai
wat jij oogst, parasiet
in de liefdesdans

van boer en grond.

Met je rug gekromd in
de zweepslagen van
onderdrukking, druk,
verdruk je het brullen

in je hart en ploeg je
verder. Maar ik zeg je
er komt een dag
waarop je je boeien

stukslaat en veel meer
en op staat,
op recht staat. En je weet
waarom gekooide vogels

stiller zingen
en je weet
dat op een dag
over heel de wereld

ook jouw lied zal weer klinken.

earth medicine

Moe ben ik moeder
en spreid me uit
-huid op huid-
op de schil waarop

je levend bloeit.
Ik voel je groene gras,
zacht speels schoon,
en spoel mijn verdriet

in ruisende rivieren.
Hoe kan ik zeggen manna,
als ik mijn kleine armpjes spreid,
je bent te groot om te omarmen

maar ik vang je helemaal
in de kriebels in mijn hart.
Hoe kan ik zeggen
ik wil je helemaal bevatten

stof en as en al
en je voelen
-vlinders in mijn buik-
en ik wil zeggen

dank je
dat je me draagt
-staand, zittend, slapend-
en me troost biedt als dat moet:

zwervend over je vlaktes
mezelf vergeten
of juist
beseffen wie ik waarlijk ben.

classe locale

Waar zijn
mijn kinderjaren nu,
de speelvriendjes
die ik

nooit had.

De speelplaats vol
van muur tot muur
dezelfde drukke
eenzaamheid.

De tijd van kijken
en ten slotte staren

dat ik het begrepen had.

uitwas

Uit een nest komen wij,
bonte vleugels in de avondlucht,
en wij groeien uit onze kleren
in duizend kleuren. Wie

zal zeggen welk zaad
wij in ons dragen ? Wie
zal zeggen wie wij zijn
en wie we zullen worden ?

Ergens staat een Vrouw
ons op te wachten zonder
zwaard, zonder weegschaal,
zonder blinddoek draagt zij

slechts haar glimlach en spreekt
vol liefde uit haar ogen:
zegt niets en
zwijgt dan. De rest

ontkiemt wel uit de grond
waarop wij zaten, zaden
gloeiend tussen zon en tranen.
Uit een nest komen wij

dit ochtendmaal

kleurrijker dan tevoren
en er zijn plaatsen te bezetten
rollen te vertolken: wie zal
zeggen wat gezegd moet worden ?

En wie zal de stilte dragen,
in een glimlach zonder tijd,
met in haar ogen zon en tranen,
voedsel in onze hongerdagen

waaruit al onze vleugels
zich ontvouwen in het ochtendlicht
en ons sierlijk hoger dragen
tot we op aarde ook

de hemel kennen.

christus
(pour l'homme, pêcheur de perles)

Tussen ver en verder
drijven wij onmetelijk
kleine vliegjes op een weidse oceaan,
van nergens nergens heen,

ver en verder nog
tot we naderen en elkaar
beurtelings een glimlach schenken
en de grond wat vaster wordt.

In een eindeloze leegte
reizen we van middelpunt
tot middelpunt, van hier
tot ginder en daar vandaan.

Tijdloos zijn we door elkaar geraakt,
of het nu woorden zijn of vuisten
of de doornen op een ouder kroon
die even kort de haren kleurde

van Liefde Vlees geworden
maar die zijn Geest verder droeg:
onmetelijk weids en tijdloos,
die ons 's nachts vol dromen blaast

in de stemmen van de wind
en de wonden in onze kinderhanden.

lieve vreemde
(voor Jotie T'Hooft
eenzame eenhoorn, enige Vriend)

Denk je dat je mij
begrijpen kunt, weet je hoe
het voelt eenzaam verloren
vol wanhoop en

verdriet in een raamkozijn
te zitten en half verdoofd
de sterren in te ruilen
voor het klaren van de ochtend ?

Weet je hoe het voelt
te leven waar iedereen
een vreemde is en alles
vol gevaar; je kijkt rond

vol angst. Men noemt dat
overleven maar het is meer
een verwezen naar de dood...
ken je dat gevoel ?

Je wil dat ik me voorlees,
je zegt dag lieve dichter
en welke prijs ik heb gewonnen
en verloren en je zegt

die woordspeling was ludiek.
Maar ik vraag je, lieve
vreemde, wanneer droeg jij
het laatst m'n schoenen

en hoe lang is het geleden
dat je me voorbijliep in de straat ?
Wie weet zullen wij elkaar nog
spreken en wie weet vertel ik dan

dat ik verloren in een raamkozijn zat
te zitten en half verdoofd
de sterren ruilde
voor het klaren van de ochtend.

En mag ik vragen:
wat zal jij dan zeggen ?

gods gerecht

Durf je nu een kat
een kat te noemen, durf je
leven wat je voelt
en voelen dat je leeft ?

Kan je 's ochtends in de spiegel
kijken, je naam zeggen en dan
ik hou van jou,
en vlinders krijgen als je 't hoort ?

Durf je al een ander te zien
door je eigen kinderogen,
groot open niet langer
beperkt door wat ze eerder zagen ?

Heb je geleerd jezelf
te troosten als je triestig bent,
te steunen als je angstig bent,
te leven als je levend bent ?

Ik vraag niet
of je de borst kreeg
of slagen en hoe
hard ze waren,

ik wil weten of je huilde
van geluk bij happy ends
en riep als niemand
je aan het roepen bracht.

Ik wil weten of je geloofde
dat de regisseur
achter de schermen stond
en of je leerde meer te zien,

of je durfde groeien en zo
groter worden. Of je leerde
over vrede en aanvaarding
en of je lachte

toen het einde kwam.

vleugelwijdte
(voor de pas geborene)

Laat dit dan het einde zijn,
een laatste golfslag
voor ik de stille haven binnenvaar.
Laat me anker zijn

en geef mij de kracht
om me te werpen.
Laat dit een wereld zijn
waar ik kan leven,

waar ik prooi kan zijn
en jager, waar ik voedsel
gaar ook
voor de geest.

Laat dit dan het
startpunt zijn: leer mij dromen
leven in te blazen, leer mij
zingen tot mijn stem versterft,

leer me rusten
als de avond komt,
leer me drijven met de wolken,
leer me golven met de zee,

leer me dansend zeewier zijn.
Leer me leren leer me groeien
tot ik golfslag anker schip
zeewier zee en wereld ben.

vlees geworden
(voor elk een)

Kan je leven op de rand van de waanzin
en erover, en toch nog branden van geluk
om het schaterlachen van een kindermond ?
Kan je wakker worden in het midden van de nacht,

roepen van de spanning en de pijn,
en dan stil worden
als je de zachte maanschijf ziet ?

Kan je honger lijden,
dorstig smachten
en toch delen
als je water vindt ?

Kan je in je pijn toch nog
troostende vergeving zijn ?

Kan je mens zijn, kan je lijden,
kunnen pijn en vreugde spelen in je hart
zonder dat ze je ooit breken ?
En als de tocht eens zo lang lijkt

en je voeten met blaren zijn bedekt,
kan je dan nog dansen als de avond
in ons kampvuur brandt ?
Kan je staan temidden bloed en tranen

en toch de regenboog beminnen, de schoonheid
van jouw hand in de mijne ?
Kan je hemel zijn op aarde, lotus in 't moeras ?
Kan je verliezen en toch winnaar zijn ?

Want ik wil weten of jij
waarlijk mens kan zijn:
kan je sterven
opstaan

en dan verder gaan ?

arendsoog

Wist je hoe stil verlaten
de luchtlaag is die
ik bewoon eenzame hoogten
waar de wereld slechts

rondig lijkt
langs de lijnen tussen hoog en laag
waar mijn blikveld zich
vernauwt, intenser doelend

aarde boom en water streelt,
biddend om haar dieren zegen.
Ze zeggen waar geen
mens komt, maar dat

is overdreven, hoewel
waar gebeurd.
Geen mens, geen zuur
stof, slechts mijn borst in de

wind onder mijn
vleugels glijdend in de zon.

heart to heart
(aan de Grote Geest)

Teneinde raad
te vragen kom ik bij U,
ik weet niet hoe ik U
moet noemen maar ik weet

dat U mij leest.
Wat kan ik nog vertellen ?
U bent immers het gehele
verhaal, ik weet

dat u mij schrijft.
Wat kan ik U nog vragen ?
U voelt immers geheel
mijn streven, ik weet

dat U mijn angsten kent.
Waar moet ik U nog zoeken ?
Ik weet dat U luistert,
altijd en overal. Ik wou

maar even vragen
of U mij troosten kan
als ik de strijd
niet meer kan dragen,

en of U me wat
sterkte in kan blazen,
zodat ik zingen leer
in plaats van klagen.

vacature

Wie ben je wil je weten.
Kan ik zeggen Kind van God ?
En wat wil je is je vraag.
Mag ik zeggen leven vieren ?

En wat kan je is je vraag.
Ik kan mens zijn, hongerig naar
liefde geven, liefde krijgen,
samen werken, samen zijn.

Pas ik hier ? Kan ik hier
openbloeien ? Ben jij water,
zon, aarde, lucht,
ben jij de vogels in hun vlucht,

het groene woud, de arend
en de slang, de bever,
de libelle, het loflied
van brulkickers in de maneschijn ?

Want je wil weten wie ik ben
en wat ik kan en waar
mijn dromen leven,
ben ik goed genoeg voor jou ?

En ik wil zeggen ik ben dat
-tat tvam asi-
en ik kan dansen en mijn dromen zingen
met het zingen van de vogels,

mijn dansen brandt
in het lied van de ochtendkrekels
en lied en dans drummen samen
op de hartslag van de melkwegnevels

in de weeën van een sterrenkind.

Gaia
(voor mijn Speciale Liefde)

Op een avond kwam je naar me toe.
Je zei ik heb een droom,
die zou je kunnen leven,
vanavond en verder

als geen enkele schaduw is gebleven.
In het kaarslicht trilde je
achter mijn gesloten ogen
en fluisterde ik heb een visioen

en jij bent gelukkig en sterk
en wijs en groot en nederig.
En je sprak en ik kon je horen
en kon mezelf in beelden zien.

En de nacht verschoof
en jij bleef bij me
en toonde hoe zacht het is
een vrouw te zijn

en likte teder al m'n wonden schoon.
Toen zei je dat de zon zou komen
en later weer de maan
en dat jij hen beiden was

en dat nam ik aan
en al de rest dat loopt
en kruipt en vliegt
en ook de vissen in de zee

en de bomen en het gras
en al wat is maar ongeweten.
En je zei nu kan ik je verlaten
en altijd bij je zijn.

Ik zag je droom
en zag mezelf herleven
en met de winden en getijden dansen.
En toen de ochtend kwam

was jij tussen de lakens weggeslopen
om steeds in alles om me heen
en 't diepste van mijn kinderhart
mijn leven eind'loos kleurrijker te dromen.

jeugdparadijs

Je zal zeggen, ooit was hij hier. Hij kwam voor de anderen kwamen en hij was alleen, in stilte. En toen hij kwam, sprak hij met de werklieden, bereidde zijn slaappleaats voor en onder het tikken van de regen gaf hij zijn geest vrij spel. En teugelloos kwamen pijn en wonde hem tegemoet in de geborgenheid van zijn kleine tent. En toen de wereld hem terugriep, at hij wat onder het tikken van andere regen, maakte zich klaar om de schoot van eenzaamheid te verlaten en stapte toen de wereld in. Je zal zeggen hij was een stille jongen, bijna man, en toen hij buitenkwam hield de lucht haar tranen in, en de zon brak door en liet de druppels schitteren als duizend diamanten, plassen werden stralenspiegels, de hemel overal op aarde. Zo ging hij op stap en de weg strekte zich uit in het licht van zijn aanschouwen en hij las de tekens die hem zouden leiden, daar, ginder, en verder nergens heen...

Steven Vlaeyen
aka dancinredsnake